

Krystyna

Wpisany przez Grażyna

czwartek, 23 października 2008 02:18 - Poprawiony piątek, 24 października 2008 14:01

Nazwiskiem tym współcześnie posługują się tylko 3 osoby!

Występuje ono w:

NS:1, Ol:1, Pt:1*

* Rymut K., *Słownika nazwisk współcześnie w Polsce używanych*, wyszukiwarka na stronie: <http://www.herby.com.pl>

)

Znaczenie:

Krystyna - żeński odpowiednik imienia Krystyn. Oznacza ono "pochodząca od Chrystusa"

*<http://pl.wikipedia.org/wiki/Krystyna>

Krystyn – imię męskie wywodzące się z łaciny, a powstałe z imienia Chrystus, do którego dodano przyrostek -inus, wskazujący na zależność lub pochodzenie. W dokumentach polskich poświadczony w XI wieku w formie łacińskiej, a od XII wieku w formie spolszczonej.*

*<http://pl.wikipedia.org/wiki/Krystyn>

Jedną z kategorii nazwisk są nazwiska równe imionom. Warto przyrzeć się źródłom ich formowania. Część takich nazwisk mogła powstać w wyniku nazywania w małej społeczności (głównie na wsi) kilkorga dzieci jednego ojca jego imieniem, np. Adamy (od imienia ojca: Adam), Jany (od imienia ojca: Jan), Piotry (od imienia ojca: Piotr) czy Kuby (od zdrobnionego imienia ojca: Jakub). Gdy te Adamy Jany Piotry i Kuby osiągały pełnię praw dorosłego człowieka, to tak urobione miano (już jako Adam, Jan, Piotr czy Kuba) mogło dołączyć do właściwego imienia (tego nadanego na chrzcie) i stać się nazwiskiem, np. Karolina Adam, Piotr Jan , Barbara Piotr czy Anna Kuba.

Część nazwisk równych imionom wiązała się z faktem, że chociaż dana osoba posiadała imię otrzymane na chrzcie, to potocznie, na co dzień, zwracano się do niej używając innego imienia. Można przypuszczać, że praktykowano to od wprowadzenia w Polsce chrześcijaństwa. Obok silnej, zakorzenionej tradycji przedchrześcijańskiej pojawiła się wówczas nowa, zupełnie odmienna: w dalszym ciągu noszono dawne, tradycyjne imiona słowiańskie, a jednocześnie przy chrzcie duchowni nadawali imiona dotąd na ziemiach polskich nieznanne. Taka dwuimiennosc w czasach późniejszych, np. w momencie spisu powinności pańszczyźnianych, powodowała, że jeden z elementów kancelista mógł uznać za imię, a drugi za nazwisko.

Kolejny, najbliższy nam chronologicznie sposób mnożenia nazwisk równych imionom określają normy prawne z pierwszej połowy XIX wieku. Przepisy kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego z roku 1825 nie regulowały kwestii nadawania nazwiska dziecku nieznanym rodzicom. Ówczesny urzędnik stanu cywilnego, sporządzający akt urodzenia takiego dziecka, nie znając nazwiska, wpisywał niekiedy dwa imiona. Wtedy to drugie pełniło funkcję nazwiska. Powstałe tymi sposobami nazwiska drogą dziedziczną przechodziły z pokolenia na pokolenie i dziś tworzą wśród nazwisk polskich dość liczną grupę.*

*http://pl.wikipedia.org/wiki/Polskie_nazwiska#Nazwiska_r.C3.B3wne_imionom